

Udenrigsministeren (Deuntzer): Jeg havde egentlig tænkt mig, at de hemmelige Møder eller de Udvalgmøder, Landstinget har haft, skulde have bidraget i høj Grad til en Simplificering, at den offentlige Forhandling kunde være bleven meget kort, og at selve Udvalgmøderne ogsaa i den Henseende kunde have tjent til at fremme en hurtig Behandling af denne Sag, hvilket jeg ved og ogsaa har hørt, er Tingets Hensigt — en Hensigt, som dog ikke forekommer mig at være naaet i fuldeste Maal. Imidlertid skal jeg ikke have noget at indvende imod at optage hele denne Sag til offentlig Drøftning, saa meget mindre som jeg med nogen Sorg er bleven mig bevidst under denne Forhandling og ved at læse Betænkningen, at flere Punkter, som jeg troede, jeg havde faaet fremsat meget tydeligt for det høje Ting i Udvalgmødet, er det dog ikke lykkedes mig at fremsætte saa klart, at der jo har indsneget sig de allerstørste Misforstaaelser i den Henseende.

Den Betænkning, som er afgiven af Udvalget, og hvor selvfølgelig Flertallets Udtalelser især maa fængsle Opmærksomheden, maa jeg tilstaa har ikke været mig ganske let at læse. Det forekommer mig, at man maa anvende nogen Tid og ligeledes nogen god Villie for ret at komme til de afgørende Synspunkter. Dette skriver sig igen fra, at der i Flertallets Betænkning er forskellige, i sig selv muligvis bestemte Standpunkter, af hvilke ethvert maa motiveres paa sin Maade, men disse forskellige Standpunkter ere ligesom vævede ind i hverandre, snoede ind i hverandre, saaledes at man bør søge at vikle ud, hvad der hører til det ene, og hvad der hører til det andet.

Det vilde efter min Mening i høj Grad have fremmet Overskueligheden i Flertallets Betænkning, naar man først for sig havde overvejet dette i sig selv ganske klare Standpunkt: Skulle vi gaa til at sælge Øerne — som det nu hedder — skulle vi gaa til at overdrage, cedere disse Øer eller lade være, ligegyldig hvad der saa staar i Traktaten? Det er et Standpunkt, som fra første Færd af, at denne Sag har foreligget Rigsdagen, har haft sine, om end meget faatallige, Repræsentanter

saavel i Landstinget som i Folketinget. Og det er jo et rent og klart Standpunkt, dette altsaa: Skulle vi gaa til Overdragelse af Øerne eller lade være? Det er et Spørgsmaal, som kan afgøres og bør afgøres ganske uden Hensyn til, hvad der staar i Traktaten, altsaa, selv om den indeholdt de allerfordelagtigste Betingelser for Øerne, for Danmark, som tænkes kunde. Om dette Standpunkt findes der ogsaa hist og her Bemærkninger i Flertallets Betænkning, og navnlig er der een Bemærkning, som jeg særlig har fæstet min Opmærksomhed paa, det er, at inden for Flertallet er der for at nægte Samtykke til Konventionen gjort den Betragtning gældende, at det „særlig nu“ er forkert at afhænde de vestindiske Øer, „særlig nu“. I 1867 gik man vel til at afslutte en Konvention, men det maa undskyldes paa Grund af den ulykkelige Krig i 1864. Det synes nu, naar man herefter læser dette, at „særlig nu“ refererer sig egentlig ikke til det nuværende Øjeblik. Det kunde referere sig dertil, og jeg maa sige, jeg havde tænkt mig, at man maaske sigtede til „Systemskiftet“, som den højtærede Ordfører for Flertallet i sit Foredrag heller ikke lod gaa ganske Ram forbi. Jeg forstaar egentlig ikke, hvorledes der kan være Tale om Systemskifte her, naar den foregaaende Minister ogsaa vilde være med til at overdrage Øerne; Systemskiftet bliver jo i dette Tilfælde intet Systemskifte. Jeg kommer altsaa tilbage til, at det kan ikke være det, der er sigtet til. Den ærede Ordfører fremhævede ogsaa, hvad der meget glædede mig, at der slet ikke er Tale om Politik i denne Sag. Det glædede mig særdeles at høre, og jeg holder denne Betragtning fast. Det vil under alle Omstændigheder i høj Grad lette det Arbejde, som jeg vil faa i denne Sag, og som efter min Mening især bør gaa ud paa at mægle mellem de forskellige Anskuelser, saaledes at vi kunne komme til et praktisk og for alle vedkommende heldigt Resultat. — Men naar „særlig nu“ altsaa ikke refererer sig til noget som helst politisk Synspunkt, maa det jo være noget andet, der tænkes paa, og det kunde vel være det, at vi nu ikke ere saa slet stillede som i 1864 eller 1867, hvor man endnu i høj Grad